

Sygn. akt XIII Ca 543/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu – Wydział XIII Cywilny Rodzinny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Zientek

Sędziowie: SSO Alicja Spustek- Kłaskała

SSR del. Anna Duda

Protokolant: Kamila Kubik

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2017 roku we Wrocławiu

sprawy z powództwa J. M. (1)

przeciwko B. M.

o uchylenie obowiązku przyczyniania się do zaspakajania potrzeb rodziny

oraz

o przyczynianie się do zaspakajania potrzeb rodziny

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu z dnia 25 sierpnia 2016 roku, sygn. akt III RC 621/15;

I. prostuje oczywistą omyłkę w komparycji zaskarżonego wyroku w ten sposób, że jako przedmiot postępowania po słowach „o uchylenie obowiązku” w miejsce słowa „alimentacyjnego” wpisuje słowa „przyczyniania się do zaspakajania potrzeb rodziny” a nadto w miejsce słów „o alimenty” wpisuje słowa „o przyczynianie się do zaspakajania potrzeb rodziny”;

II. oddala apelację.

/ Anna Duda / / Beata Zientek / / Alicja Spustek- Kłaskała /

aSygn. akt XIII Ca 543/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt III RC 621/15, oddalił powództwo J. M. (1) przeciwko B. M..

Rozstrzygnięcie powyższe Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powód J. M. (1) i pozwana B. M. pozostają w związku małżeńskim. Mają dwoje pełnoletnich dzieci – J. i K.. Rodzina zamieszkuje wspólnie w jednym lokalu. Strony postępowania prowadzą odrębne gospodarstwa domowe.

Wyrokiem z dnia 20 września 2012 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków w sprawie o sygn. III RC 854/11 zasądził od J. M. (1) na rzecz małoletniej wówczas J. M. (2) kwotę 1.300 zł miesięcznie, na rzecz K. M. kwotę 1.200 zł miesięcznie, a na rzecz B. M. kwotę 250 zł miesięcznie tytułem zaspokojenia potrzeb rodziny. Wówczas małżonkowie pozostawali w separacji faktycznej i prowadzili oddzielne gospodarstwa domowe.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 17 grudnia 2011 r., w sprawie o sygn. III RC 758/10, ustanowiono pomiędzy stronami rozdzielną majątkową. Strony zamieszkiwały wraz z dziećmi we W. przy ul. (...), w mieszkaniu stanowiącym współwłasność stron mieszkaniu. Opłaty mieszkaniowe w wysokości ok. 800-900 zł miesięcznie pokrywał w całości powód.

Pozwana B. M. w dacie wydania poprzedniego orzeczenia w przedmiocie świadczeń alimentacyjnych miała 50 lat, ukończyła wyższe studia pedagogiczne, jednakże nie posiadała tytułu magistra. Przed urodzeniem dzieci pozwana pracowała jako nauczyciel nauczania początkowego. Od chwili narodzin dzieci pozwana nie pracowała, zajmowała się domem i dziećmi. W 2012 r. była zarejestrowana w PUP jako bezrobotna bez prawa do zasiłku. Uczęszczała na kurs aktywizujący w poszukiwaniu pracy. Do daty wydania wyroku otrzymała kilka ofert pracy, jednakże były one w większości skierowane do osób z orzeczeniem niepełnosprawności. Od innych pracodawców, po wysłaniu oferty, nie uzyskiwała odpowiedzi. Pozwana była osobą zdrową. Miesięczny koszt jej utrzymania wynosił 300 – 500 zł. Pozwana w styczniu 2012 r. wypłaciła ze wspólnego konta stron kwotę 2.797 USD. Pozwana w okresie ostatnich 3 lat przed wydaniem wyroku w 2012 r. kupiła dzieciom rowery, aparat fotograficzny, telefony komórkowe oraz laptopa, a nadto podłączyła internet. Dzieci wcześniej dysponowały wszystkim powyższymi przedmiotami, jednakże powód im je zabrał, lub, jak w przypadku laptopa, ograniczył dostęp zabezpieczając go hasłem. W dacie wydania poprzedniego wyroku w Powiatowym Urzędzie Pracy we W. dostępnych było wiele ofert pracy dla osób z wykształceniem pedagogicznym oraz bez kwalifikacji zawodowych za wynagrodzeniem w wysokości ok. 1.500 zł brutto.

Powód J. M. (1) miał w dacie wydania poprzedniego wyroku 55 lat, posiadał wykształcenie wyższe medyczne, był nadto zawodowym żołnierzem. Decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego we W. powodowi przyznano, począwszy od dnia 1 maja 2012 r., świadczenie emerytalne w wysokości 4.153,49 zł. Ponadto, w związku z przejściem na emeryturę powodowi wypłacono następujące świadczenia dodatkowe: odprawę 37.560 zł, ekwiwalent za urlop 23.332,73 zł, dodatkowe uposażenie roczne za 2012 r. 1.565,01 zł, gratyfikację urlopową 875 zł. Powodowi Decyzją Wojskowego Biura Emerytalnego przyznano także prawo do świadczenia pieniężnego przez okres jednego roku po zwolnieniu ze służby tj. od 01.04.2012 r. do 31.03.2013 r., w łącznej wysokości 53.335,20 zł netto. Pomimo przejścia na emeryturę powód nadal był zatrudniony w Pogotowiu (...) we W. w wymiarze 24 godzin miesięcznie, za co otrzymywał wynagrodzenie w wysokości ok. 1500 – 2000 zł miesięcznie netto. Przed przejściem na emeryturę powód był zatrudniony w jednostce wojskowej w B. na stanowisku szefa sekcji oraz w Pogotowiu (...) we W., z którego to tytułu osiągnął w 2010 r. łączny dochód w wysokości 111.673,50 zł, zaś w 2011 r. łączny dochód w wysokości 112.956,32 zł. J. M. (1) od 1 września 2010 r. przekazywał dobrowolnie pozwanej na utrzymanie dzieci kwotę 2.000 zł, przed tą datą kwota ta wynosiła 3.000 zł miesięcznie. Oprócz powyższej kwoty oraz opłat za mieszkanie, powód w żaden sposób nie przyczyniał się do zaspokojenia potrzeb rodziny, nie wykazywał większego zainteresowania losem dzieci. Powód nie udostępniał żonie i dzieciom hasła do naprawionego przez niego komputera, podobnie wyjmował tusz z drukarki celem uniemożliwienia pozostałym domownikom korzystania z niej. Komputer, w zależności od humoru, udostępniał dzieciom, jeśli go o to poprosiły. Sporadycznie dokładał się do wydatków ponoszonych na dzieci jak zielona szkoła czy zakup okularów. Były to kwoty uznaniowe i nie wystarczały na pokrycie pełnych kosztów danego wydatku. Powód odmówił opłacenia małoletniej córce zielonej szkoły albowiem stwierdził, iż o takiej potrzebie dowiedział się dopiero wieczorem dzień przed wyjazdem. Kiedy żona poprosiła go o środki na powyższe, wezwał Policję. J. M. (1) nie zgodził się też na pokrycie pełnych kosztów warsztatów językowych małoletniej w L., albowiem córka nie miała na świadectwie szkolnym oceny bardzo dobrej z języka angielskiego. Z całej kwoty 800 zł, wpłacił jedynie 200 zł, co kazał małoletniej pokwitować. W 2011 r. opłacił jej natomiast obóz konny. Powód uważał, iż pozwana winna znaleźć pracę i przestać żyć na jego koszt. W związku z powyższym, wzywał żonę pisemnie do uregulowania części opłat za mieszkanie.

Powód w czerwcu 2009 r. był operowany z powodu nowotworu nerwu słuchowego prawego. W wyniku zabiegu doszło do obwodowego porażenia nerwu twarzowego prawego z porażeniem mięśni twarzy, zespołu suchego oczodołu. Po operacji powód przebywał w sanatorium. Do 1 marca 2010 r. zachowywał się normalnie, był spokojny, wyciszony. Następnie jego zachowanie się zmieniło, zażądał od pozwanej, aby wydawała na rodzinę 30 zł dziennie i rozliczała się z nim z ponoszonych wydatków. Odmowy z jej strony powodowały zachowania agresywne ze strony powoda. Powód na zakup leków oraz rehabilitację przeznaczał miesięcznie ok. 700 zł. Korzystał głównie z prywatnej służby zdrowia.

Obecnie powód ma 59 lat. W dniu 24 listopada 2012 r. wydane zostało wobec niego orzeczenie ustalające u niego lekki stopień niepełnosprawności. Orzeczeniem z dnia 16 maja 2015 r. zaliczono powoda do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Stwierdzono w nim m.in., że wymaga on pracy w warunkach chronionych. W listopadzie 2015 r. powód poddany został leczeniu na oddziale endokrynologicznym. Aktualnie nie słyszy na prawe ucho, ma upośledzenie wzroku oka prawego. Choruje na cukrzycę i nadciśnienie tętnicze, nerwicę, hipercholesterolemię, nadwagę. Na mocy decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 24 września 2012 r. (uchylającej decyzję z dnia 30 maja 2012 r.) emerytura wojskowa powoda od dnia 1 maja 2012 r. wynosi 4.252,40 zł. Powód zatrudniony jest dodatkowo w Pogotowiu (...) i uzyskuje z tej pracy dochód w kwocie od 482,39 zł do 582,01 zł miesięcznie. W roku podatkowym 2014 powód osiągnął łączny dochód w kwocie 74.367,98 zł. Powód posiada w (...) Bank S.A. rachunek brokerski. Powód nabył też za pośrednictwem tego Biura jednostki uczestnictwa (...) Fundusz Inwestycyjny (...). Na dzień 1 czerwca 2016 r. środki zgromadzone na rachunku brokerskim wyceniane były na kwotę 46.429,70 zł. W dniu 10 października 2015 r. powód dokonał przelewu z rachunku brokerskiego na swój indywidualny rachunek kwoty 745 zł, w dniu 12 sierpnia 2015 r. kwoty 40,25 zł, a w dniu 18 czerwca 2015 r. kwoty 745 zł.

Powód uiszcza regularnie świadczenia zasądzone wyrokiem z dnia 20 września 2012 r. (sygn. III RC 854/11).

Powód przyjmuje na stałe leki, na które w marcu i kwietniu 2016 r. wydał kwotę około 400-500 zł. W listopadzie 2015 r. zakupił natomiast leki na kwotę około 900 zł, podobnie w grudniu 2015 r. Oprócz tego powód ponosi takie wydatki jak: opłata połowy czynszu za mieszkanie, opłata za energię elektryczną ok. 160 zł, opłata za internet 70 zł, telewizję 50 zł, zaś na swoje potrzeby wydaje około 500 zł.

Pozwana ma aktualnie 54 lata. Cierpi na zwyrodnienie kręgosłupa. Nie może dźwigać ciężarów powyżej 5 kg. Pozwana zarejestrowana była w Powiatowym Urzędzie Pracy jako bezrobotna od dnia 28 lipca 2014 r. do 3 sierpnia 2015 r. W okresie rejestracji otrzymała od pośrednika pracy skierowania do odbycia stażu na stanowiskach: pracownik administracyjno – biurowy, pracownik biurowy, referent ds. administracyjnych, jednakże nie uzyskała akceptacji organizatorów. Do Urzędu Pracy w okresie ostatnich dwóch lat nie wpływały oferty pracy w zawodzie nauczyciela nauczania początkowego bez tytułu magistra. Od stycznia 2014 r. do 31 maja 2014 r. była uczestniczką projektu „Model wsparcia jako innowacyjne narzędzie wzmacniające współpracę publicznych i niepublicznych instytucji pomocy społecznej oraz przedsiębiorców dedykowane gminnym zespołom interdyscyplinarnym” realizowanym przez Centrum (...) we W.. Pozwana w 2014 r. uzyskiwała dochody w Centrum (...) w kwocie 627,68 zł. Pozwana nie składała zeznania podatkowego za rok 2014. Pozwana w dniach 3 sierpnia 2015 r.- 30 grudnia 2015 r. uczestniczyła w zajęciach reintegracji społeczno-zawodowej realizowanych w Centrum (...). Od dnia 3 sierpnia 2015 r. pozwana realizowała Indywidualny Program Zatrudnienia Socjalnego. W trakcie uczestnictwa w Centrum (...) pozwana otrzymała świadczenie integracyjne wraz ze stypendium szkoleniowym w wysokości: za sierpień 2015 r. - 378,78 zł netto; za wrzesień 2015 r. - 722,07 zł netto; za październik 2015 r. - 741,87 zł netto; za listopad 2015 r. - 739,38 zł netto. Od dnia 4 stycznia 2016 r. pozwana zatrudniona była w Agencji Ochrony (...) Sp. z o.o. we W. na 0,75 etatu na stanowisku sekretarki na okres próbny do dnia 31 marca 2016 r. Płacę zasadniczą określono na kwotę 1.387,50 zł. Od dnia 1 kwietnia 2016 r. pozwana zatrudniona jest na umowę o pracę na czas określony do dnia 31 grudnia 2016 r. na 0,75 etatu. Płacę zasadniczą określono na kwotę 1.400 zł. Wydatki pozwanej w stosunku do stanu z końca 2012 r. wzrosły. Aktualnie dzieci stron studiują – córka na pierwszym roku studiów, a syn na trzecim roku. Pozwana prowadzi z dziećmi wspólne gospodarstwo domowe. Dzieci partycypują w kosztach zakupu żywności. Zdarza się, że pozwana pożycza od nich pieniądze na opłaty za mieszkanie. W skład majątku wspólnego pozwanej i powoda wchodzi lokal mieszkalny i garaż. Od kiedy pozwana uzyskuje dochody zaczęła partycypować w kosztach utrzymania mieszkania.

Aktualnie pozwana opłaca 1/2 czynszu za mieszkanie na rzecz wspólnoty mieszkaniowej. W styczniu 2016 r. była to kwota 267,50 zł. Obecnie jest to kwota 275,20 zł. Pozwana dokonuje także zwrotu kosztów energii elektrycznej na rzecz powoda w kwocie 40 zł. Powód jednak nie udostępnia jej do wglądu rachunków za energię, chowa je. Przed tut. Sądem w Wydziale Cywilnym toczy się sprawa z powództwa pozwanego o zapłatę przez pozwaną wcześniejszych opłat z tytułu czynszu, energii elektrycznej i internetu. Od 2010 r. pozwana ma własny telefon i połączenie internetowe. Miesięczna opłata z tytułu abonamentu stanowi kwotę 170 zł. Poza tym pozwana posiada następujące wydatki: bilet miesięczny do pracy 98 zł, prąd 40 zł, środki czystości i higieny około 100 zł, podatek od nieruchomości (połowa) 35 zł, żywność około 400 zł, koszt leków 50 - 70 zł miesięcznie, odzież (używana), obuwie i kosmetyki 100 zł miesięcznie.

Przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków toczy się przeciwko powodowi postępowanie karne w przedmiocie jego odpowiedzialności karnej za przestępstwo znęcania się nad pozwaną.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo, oparte na art. 27 krio i art. 138 krio, podlegało oddaleniu.

Sąd Rejonowy wyjaśnił na jakich dowodach się oparł i którym odmówił wiary. Sąd I instancji w pierwszej kolejności wskazał, że świadczenia z tytułu zaspokajania potrzeb rodziny w kwocie 250 zł miesięcznie zostały zasądzone wyrokiem tut. Sądu z dnia 20 września 2012 r., w sprawie o sygn. III RC 854/11. Celem ustalenia zasadności zgłoszonego żądania, rolą Sądu Rejonowego było ustalenie, czy od daty wydania orzeczenia z dnia 20 września 2012 r., nastąpiła taka zmiana stosunków, która uzasadniałaby uchylenie obowiązku zaspokajania potrzeb rodziny przez powoda. W ocenie Sądu Rejonowego jakkolwiek w tym okresie zaszły zmiany w sytuacji materialno-bytowej obydwu stron, to nie uzasadniają one uchylenia obciążającego powoda obowiązku. Wskazał Sąd I instancji, że strony nadal prowadzą osobne gospodarstwa domowe, pozostają w separacji faktycznej, mimo tego, iż zajmują jeden lokal mieszkalny. Zdaniem Sądu Rejonowego powód nie wykazał, aby jego możliwości zarobkowo – majątkowe znacząco uszczupliły się, a tym bardziej ustały. Sąd wziął pod uwagę to, że wobec powoda wydano orzeczenie o ustaleniu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, niemniej jednak powód nie wykazał, aby okoliczność ta przełożyła się w znaczący sposób na koszty jego utrzymania. Oceniając natomiast sytuację, w jakiej obecnie znajduje się pozwana, Sąd Rejonowy wskazał, że jest ona trudna. Pozwana nie uzyskała pełnej zdolności do samodzielnego utrzymywania się. Bez świadczeń uzyskiwanych od powoda nie jest w stanie zaspokoić swoich uzasadnionych potrzeb. Sąd Rejonowy skonkludował, że mając na uwadze zasadę równej stopy życiowej małżonków, w rozpoznawanej sprawie nie zaistniała istotna zmiana stosunków, która uzasadniałaby uchylenie obowiązku przyczyniania się powoda do zaspokajania potrzeb rodziny.

Dalej Sąd I instancji wskazał, że powód zgłosił w niniejszym postępowaniu także żądanie zasądzenia na jego rzecz alimentów od pozwanej w kwocie 500 zł miesięcznie. Żądanie znajduje oparcie w przepisie art. 27 krio, jednakże nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Rejonowy ustalił, że sytuacja powoda nie jest na tyle trudna, aby wymagał on pomocy ze strony pozwanej. Powód nie wykazał, aby występowały po jego stronie niezaspokojone usprawiedliwione potrzeby. Pozwana znajduje się w trudniejszej niż powód sytuacji materialnej, która uzasadnia świadczenie powoda na jej rzecz.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając Sądowi Rejonowemu błąd w ustaleniach faktycznych.

W uzasadnieniu zarzucił powód, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że nie zaistniała zmiana, która uzasadniała uchylenie ciążącego na powodzie obowiązku przyczyniania się do zaspokajania potrzeb pozwanej. Mylnie również Sąd I instancji uznał, w ocenie skarżącego, że nie zaistniały przesłanki do zasądzenia alimentów na jego rzecz od małżonki B. M.. Podniósł skarżący, że od daty wydania poprzedniego orzeczenia w dniu 20 września 2012 r., zmniejszeniu uległy uzyskiwane dochody, jednocześnie wzrosły koszty leczenia. Zarzucił, że ze względu na obciążenia alimentacyjne nie jest w stanie regularnie stosować zaleconych leków, diety oraz niezbędnych zabiegów rehabilitacyjnych, co ma znaczący wpływ na pogorszenie się jego stanu zdrowia. Podkreślił, że dnia 16 maja 2015 r., po raz kolejny orzeciono o niepełnosprawności powoda, zaliczając go do stopnia umiarkowanego (II) inwalidztwa. Zarzucił nadto, że w tym czasie dochody pozwanej wzrosły o kwotę 1.650 zł miesięcznie. Zarzucił, że Sąd Rejonowy zaniechał ustalenia jaki jest stan majątkowy pozwanej która, zdaniem powoda, posiada znaczne sumy pieniędzy na kontach i subkontach bankowych.

Podniósł, że pozwana nie podejmowała starań o zdobycie zatrudnienia, uczyniła to dopiero w momencie zagrożenia postępowaniem sądowym. Zaprzeczył, aby znęcał się nad rodziną. Podał, że postępowanie karne w tym zakresie toczy się od czerwca 2012 r., do chwili obecnej nie zapadł prawomocny wyrok. Wyjaśnił, że zawsze dbał o relacje rodzinne, przekazywał na rzecz dzieci i żony środki pieniężne dobrowolnie, na długo przed wyrokiem zasądzającym alimenty. Zaprzeczył, aby kiedykolwiek korzystał z usług prywatnej służby zdrowia. Zarzucił, że Sąd Rejonowy oddalił złożony przez powoda dowód w postaci zdjęć dóbr osobistych pozwanej, które świadczą o jej dobrej sytuacji materialnej. Zarzucił nadto nierówne traktowanie podczas procesu stron postępowania, wskazując na dyskryminację powoda ze względu na płeć i inwalidztwo. Zdaniem apelującego proces był nierzetelny.

Mając na uwadze powyższe, wniósł apelujący o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania lub „orzeczenie w sprawie”.

Na rozprawie odwoławczej w dniu 1 marca 2017 r. pozwany podtrzymał wniesioną apelację i sprecyzował swoje stanowisko wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego poprzez uchylenie obowiązku przyczyniania się do zaspakajania potrzeb rodziny i zasądzenie alimentów na swoją rzecz od pozwanej, jak w pozwie.

W odpowiedzi pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości i obciążenie powoda kosztami postępowania w postępowaniu odwoławczym według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy, na podstawie art. 351 § 1 i 3 kpc wskazuje, że należało sprostować oczywistą omyłkę w komparycji zaskarżonego wyroku albowiem przedmiotem postępowania była sprawa o uchylenie obowiązku przyczynianie się do zaspakajania potrzeb rodziny oraz o przyczynianie się do zaspakajania potrzeb rodziny. Z tych względów w pkt. I wyroku Sąd odwoławczy sprostował oczywistą omyłkę w komparycji zaskarżonego wyroku w ten sposób, że jako przedmiot postępowania po słowach „o uchylenie obowiązku” w miejsce słowa „alimentacyjnego” wpisał słowa „przyczyniania się do zaspakajania potrzeb rodziny” a nadto w miejsce słów „o alimenty” wpisał słowa „o przyczynianie się do zaspakajania potrzeb rodziny”.

W ocenie Sądu Okręgowego apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem podniesione w niej zarzuty okazały się bezzasadne. Stwierdzić należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie daje podstaw do przyjęcia trafności zarzutów dotyczących błędnych ustaleń faktycznych i niewłaściwej oceny materiału dowodowego. Sąd Rejonowy na podstawie przeprowadzonych dowodów poczynił ustalenia zgodne z tymi dowodami i wysnuł z nich trafne wnioski, a w konsekwencji tego w sposób właściwy zastosował prawo. Dokonując ustaleń Sąd I instancji wskazał na jakich dowodach się oparł i dlaczego oraz wyjaśnił, którym z nich dał wiarę, a ocenę w tym zakresie uzasadnił. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie ma podstaw do zarzucenia Sądowi Rejonowemu przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów. Oceniając je przeprowadził bowiem logiczną argumentację, zaś apelujący w żadnym zakresie nie wykazał luk lub nieścisłości w tym rozumowaniu.

Jak niejednokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy w uzasadnieniach swych orzeczeń - ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego, przy możliwej do skontrolowania poprawności rozumowania. Zdaniem Sądu Okręgowego ocena dowodów oraz ich rozważenie dokonane przez Sąd I instancji spełnia wskazane wyżej wymogi, dlatego też nie można przypisać temu działaniu cech dowolności.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do żądania powoda uchylenia obowiązku przyczyniania się do zaspakajania potrzeb rodziny, to Sąd Rejonowy trafnie uznał, że powództwo w tym zakresie nie mogło zostać uwzględnione. Sąd I instancji dokonał porównania sytuacji obu stron postępowania, zgodnie z przesłankami z art. 138 krio, sytuacji, jaka miała miejsce w dacie zasądzenia alimentów na rzecz pozwanej wyrokiem z dnia 20 września 2012 r., w sprawie o

sygn. III RC 854/11 i obecnie, i doszedł do właściwych wniosków, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, a apelacja nie zdołała doprowadzić do ich odmiennej oceny.

Apelujący starał się dowieść, że na przestrzeni ostatnich kilku lat jego sytuacja materialna, zdrowotna uległa zmianie na tyle, że stanowi to podstawę do uchylenia ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz pozwanej. W apelacji wyliczył skarżący, że jego zarobki w porównaniu z poprzednim okresem uległy obniżeniu o kwotę 3.215,70 zł miesięcznie. W tym miejscu Sąd Okręgowy wskazuje, za Sądem Rejonowym, że nie sposób uznać, aby możliwości zarobkowe powoda, których nie należy mylić z faktycznie uzyskiwanymi dochodami, uległy znaczącemu uszczupleniu. Powód uzyskuje wysoką emeryturę (ponad 4.250 zł miesięcznie), dodatkowo pracuje jako lekarz Pogotowia (...). Wprawdzie dochody z tego tytułu przez niego uzyskiwane są obecnie niższe (od 482,39 zł do 582,01 zł), od tych jakie w poprzednim okresie otrzymywał, jednakże stanowią realny dochód, który w połączeniu ze świadczeniem emerytalnym, stanowi kwotę pozwalającą powodowi zaspokajać wszystkie niezbędne potrzeby. O dobrej sytuacji materialnej powoda świadczy m.in. okoliczność, że potrafił on zgromadzić środki finansowe w postaci papierów wartościowych oraz funduszach inwestycyjnych, co zostało przed Sądem Rejonowym wykazane.

Niewątpliwie stan zdrowia powoda nie jest dobry, posiada powód orzeczenie o zaliczeniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, jednakowoż nie można nie zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że sytuacja zdrowotna powoda nie przełożyła się jakoś znacząco na jego możliwości zarobkowe, skoro powód nadal pracuje zawodowo.

Zarzuca apelujący, że ponosi wysokie koszty leczenia, diety, rehabilitacji. Słusznie Sąd Rejonowy uznał, że powód nie wykazał, że ww. koszty są tak duże, że nie jest J. M. (1) w stanie ich zaspokoić własnym sumptem, nadto nie wykazał powód konieczności ponoszenia wysokich kosztów diety, zaś co do zabiegów rehabilitacyjnych, to istotnie nie wykazał, czy podjął starania ich uzyskanie w ramach świadczeń finansowanych z NFZ.

Co się zaś tyczy pozwanej, to wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że z uwagi na sytuację materialną i zdrowotną B. M., wymaga pozwana nadal wsparcia finansowego ze strony pozwanego. Sąd Rejonowy słusznie uznał, że pozwana nie uzyskuje pełnej zdolności do samodzielnego utrzymywania się. Owszem, zaszła zmiana po stronie pozwanej, jeśli chodzi o jej wynagrodzenie, bowiem podjęła pozwana pracę i z tego tytułu uzyskuje dochody rzędu 1.400 zł brutto miesięcznie, tj. ok. 1.150 zł netto miesięcznie, a nie jak zarzuca apelujący 1.650 zł miesięcznie. Jak prawidłowo wskazał Sąd I instancji, wprawdzie pozwana zarobkuje, jednakże wzrosły jej koszty utrzymania. Nadal pozwana nie jest w stanie zaspokoić swoich uzasadnionych potrzeb, zatem obowiązek alimentacyjny na jej rzecz od powoda jest konieczny i usprawiedliwiony.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda w postępowaniu odwoławczym, a to o zwrócenie się do Banku (...) oraz Banku (...) S.A. i A. Bank o informacje czy pozwana posiada tam konta oraz czy posiada środki na tych kontach i w jakiej wysokości. Zdaniem Sądu odwoławczego ww. wnioski dowodowe zmierzają do ustalenia składników majątku małżonków, co w niniejszej sprawie nie jest przedmiotem orzekania. Strony kwestie powyższe będą ustalać w ewentualnym postępowaniu o podział majątku.

Konkludując, Sąd Rejonowy słusznie uznał, przy uwzględnieniu zasady równej stopy życiowej małżonków, że powództwo o uchylenie obowiązku przyczyniania się powoda do zaspakajania potrzeb rodziny nie jest uzasadnione.

Powyzszą argumentację należy odnieść do apelacji powoda w zakresie, w jakim domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i ustalenia alimentów od pozwanej na swoją rzecz. Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że po stronie powoda nie występują niezaspokojone potrzeby, powód tego nie wykazał. Apelacja nie doprowadziła do odmiennej oceny stanowiska Sądu I instancji. Ponadto w zarobkach stron istnieje znacząca dysproporcja. Pozwana jest zdecydowanie słabszą ekonomicznie stroną i to pozwana, a nie powód wymaga pomocy ze strony męża. Słusznie również Sąd Rejonowy zaznaczył, że nawet gdyby po stronie powoda istniały jakieś niezaspokojone potrzeby, to pozwana nie byłaby i tak ich w stanie zaspokoić, zważywszy na swoje dochody i możliwości zarobkowe.

Z tych względów, apelacja powoda podlegała oddaleniu, o czym sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepis art. 385 kpc, co znalazło wyraz w pkt. II sentencji wyroku.